

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

15. desember 1981

17. årgang

Dykk er idag ein frelsar fødd, han er Kristus Herren

I qårdsdagens avis las eg at Englands prins og prinsesse ventar seg eit barn i juni måned, og denne bodskapen utløyste stor glede i folket, og forskarane var i terd med å rekna ut prosenten av engelsk og utenlandsk slektskap hjå den komande tronarving.

Men større bodskap lydde då englane kom med bod til hyrdane på Betlehems-marka: **Dykk er idag ein frelsar fødd.** Englane kom til Josef med bod om at Maria skal få ein son, og du skal kalla han Jesus, for han skal frelsa folket sitt frå syndene deira, og nå kom englane med bod om at han var fødd, og at han var Kristus Herren. Det står at hyrdingane blei glade då dei såg barnet og alt som høvde så vel med det som var sagt dei, og Simon og Anna Fanuelsdotter blei glade og lova Gud, elles vakte det nok inga stor oppsikt og æressalutt millom folket.

Kven han var og slekta han rann av, det slepp me å filosofera over, då det er greidt sagt oss av Guds eigen munn: «Den Heilage Ande skal koma yver deg, og krafta at den Høgste skal skyggja over deg, difor skal og det heilage som blir født kallast **Guds Son.** Jesus hadde ei menneskeleg mor, men Gud var hans far, og difor kalla han seg Guds Son og Menneskesonen. Skrifta seier klart at han var sann Gud og sant menneske, det vil seia at han var det einaste menneske på jord som var utan synd, heilagt, reint, utan flekk eller lyte, og som Gud hadde

behag i. På same tid var han Herren, Guds son frå evighet av, han som har skapt alle ting (Joh.1,1-fg.).

Korleis blei så han motteken? Det var ikkje rom at han i herbyrget, så han blei fødd i ein stall, sveipt i klutar og lagt på høy og strå i ei krubba. Han kom til sine eigne og hans eigne tok ikkje imot han, seier Skrifta. Motstanden mot han vakna tidleg, og blei årsak til at alle gutebarn under to år i Betlehem måtte lata livet. Slik blei hans inngong og slik blei han motteken her i verda. **Kvífor kom så Jesus Kristus til jorda?**

Han kom for å frelsa folket frå syndene deira. Han kom fordi Gud elskar verda, den falne og syndige menneskeætta, slik at dei ikkje skulle gå fortapt, men blei frelst ved han. Difor skulle han kallast Jesus, det einaste namnet som er gjeve millom menneske såleis at me skal bli frelseste ved det. Det er ikkje frelse i nokon annan(Ap.gj.4,12). Han var og er øvste-presten, millommannen, som skulde ordna vår frelse og redning med Gud i vår stad.

Han seier sjølv at han kom ikkje for å avlysa lova, **men for å oppfylla den.** Det som lova ikkje makta, på grunn av vårt kjøt som ikkje kunne og ikkje ville lyda Guds lov, det gjorde Gud då han sende sin eigen Son i syndig kjøts likning. Jesus oppfylte Guds lov, levde eitt full-kome liv etter Guds ord og lov som var Gud til behag, så Skrifta seier at han er

enden på lova, til rettferd for kvar den som trur. Det fortel at Jesus levde i vår stad, for oss, som Gud vitnar om Son sin at han har gjeve oss eit evig liv, og dette er i Son hans. Den som har Sonen, har livet, og den som ikkje har Sonen, han har ikkje livet.(1.Johs.5).

Gud seier at Synda si løn er døden, men Guds nådegåva er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre, difor måtte Jesus døy på krossen for våre synder. Gud var i Kristus Jesus, og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei syndene. Jesus sona dei ved å gi sitt liv og sitt blod for oss, og vann oss ei evig utløysing. På Golgata viste Gud han fram i blodet hans, for å syna si rettferd, for å vera rettferdig og for å kunna gjera den rettferdig som trur på Jesus (Les Romarbrevets 3.kap.) På krossen gjorde han både jøde og heidning til eitt i Kristus, reiv ned gjerdet og slo fiendskapen ihel, det vil seia tok bort synda som sto millom oss og Gud, forsona den heilage og rettferdige Gud, så syndarar kan bli rettferdige og salirje ved trua på Jesus. Han gjorde fred, så Jesus er vår fred, og han forkynner fred for dei som er nær og for dei som yr langt borte (Efes.2.kap.) Finn fram Rom.3. og Efes.2, og les deg fri og salig, og du vil få ei velsigna julehelg du aldri gløymer.

Dette gjeld alle, kven du så er, for det står skrive i, Hebr.10-14 at med eitt einaste offer har han for alltid gjort dei fullkomne som vert helga, og i Rom.3,22 står det at Guds rettferd i Kristus Jesus er for alle og yver alle som trur. **For det finst ingen forskjell, alle har synda, og vert rettferdigjort ufortent av hans nåde ved utløysinga i Kristus Jesus.**

Dette betyr at Jesus kom for å frelsa deg, du som er ein tjuv ved å stela frå far og mor, frå besteforeldre, på butikken, eller ved å undra deg skatt eller vinne deg urett rikdom ved såkalla svarte peng-

ar, han kom også for å frelsa deg som har drepe ditt eige barn i mors liv, og deg som har late deg bruka til å utføra ein så skjendig gjerning i ly av ei ugudeleg lov frå ei gudlaus regjering og storting. Jesus elskar også deg og har gått i døden for deg som lever i hor, i såkalla papirlaust ekteskap, eller i lauslivnad på onnorvis, ligg under for alkohol eller narkotika, deg som lever i pengebegjær og havesjuka, missunning, hat og eit utilgivande sinn, for å nemna litt av overfloden av synd.

Kven du så er skal du vita at Jesus elskar deg slik at han forlet det å vera ein rik einearving heime hjå Gud, og kom ned her til fattige kår, til hat og ringeakt, til døden på krossen, for å frelsa deg og løysa deg ut frå synda si skuld og makt, for å gi deg fred med Gud i eit godt samvit, evig liv og barnekar og arverett hjå Gud.

Det er hart å leva i synda og tena synda, utan håp og utan Gud i verda og utan håp for evigheten. Du kan vel leva utan Jesus, men korleis skal du døy utan han? Eg vil be deg ikkje stå imot når han kallar deg, og bed deg koma til han med alt som tyngjer og synda som heng so fast ved deg, så skal du finna frelse og kvile for sjela. «Sjå; eg står for døra og bankar, og kvar som opnar døra, der vil eg gå inn og halda nattverd, eg med han og han med meg..»

Opnar du hjartedøra for Jesus og Ordet, slepper han inn med all sin nåde og gáve, vil du få ei velsigna julehelg, eit nytt liv og eitt nådens år frå Herren.

Med disse orda vil eg få takka alle lesarane av Lov og Evangelium for året som snart er til ende, og ynskja dykk alle ei fredfull og velsigna julehelg. Takk også til alle vener for gjestfrihet og åndeleg samfunn i året som snart er til ende.

Redaktøren

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppen av frivillige gäver
 Eksp.: M. Skumsnes, Horneland 5400 Stord. Postgiro 5 42 88 75
 Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseining, adresseforandring og gäver till bladet

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon
 Form. Ragnar Opstad
 Opstadv. 38, 4350 Nærøbø

Tel. (04) 433685

Kass. Sverre Bohn, 6501 Norheim-sund

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro Vikøy Sparebank 3520.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri, Stord

nye mennesker. Det hadde Sakkeus sett, og det hadde gjort intrykk på ham, og nå hadde han hørt at Jesus skulle komme forbi der hvor han var, og nå ville han se ham.

Det var ikke så lett å være toller i Israel, for det å være toller var det samme som å være landsviker. Alle tollere hadde gått i okupasjonsmakten tjeneste, og mange av dem beriket seg selv på sine landsmenns bekostning til fordel for fienden. Jeg vet ikke nettopp om Sakkeus var av de verste, det er vel grunn til å tro at han var av de bedre, men han var likevel en landsviker, og vi kan tenke oss hvordan han ble ansett av folk i Israel. Nå ville han som sagt se Jesus, og han hadde sine grunner for det. Men da han var liten av vekst, og det var veldig meget folk på stedet, var det ikke så lett å komme frem og få se Jesus, derfor kløv han opp i et morbertre, og da tenkte han å få et glimt av Jesus idet han gikk forbi der.

Da Jesus kom til stedet hendte noe aldeles uventet, han så opp, han sier til Sakkeus: Sakkeus, skynd deg og stig ned, for i dag skal jeg bli i ditt hus. Det betyr: Sakkeus, i dag vil jeg ta inn hos deg, jeg vil være hos deg. Og Sakkeus han steg ned, og han skynte seg også, står det, og han tok imot ham med glede. Dette var en uventet glede for Sakkeus.

Da folket så det begynte de å knurre, og de sier, han tok inn hos en syndig mann. Dette sier meget om Jesus. Sakkeus hadde ikke fått ordne opp noe som helst, han var midt i sitt syndliv, da kommer Jesus til ham, og det kan altså folk ikke forstå, men Jesus er slik. Han kommer til oss der vi er, der vi står fast, der vi har forbrutt oss, der vi står anklaget og dømt, og med rette, for vi har syndet. Der er det Jesus kommer til oss, der er det evangeliet møter oss også i dag. Det kommer akkurat der hvor menneskene vil si det overdige menneske har ikke fortjent å få høre om Guds nåde og frelse, nei nettopp det, evangeliet kommer til de mennesker som ikke har fortjent å få høre det, og Jesus kommer nettopp til dem som ikke har fortjent at han skulle

Han ville gjerne se Jesus

Av Øivind Andersen

Jeg takker deg Jesus fordi du er kommet for å frelse syndere, fordi du kommer til dem som har det ondt og trenger deg. Jeg ber i ditt navn at du også vil komme til oss, Jesus, gjennom ditt ord, la oss få se deg, og gjør det slik at du også blir tatt imot av dem som hører deg. Amen.

I Luk.19,5-6 leser vi: Da Jesus kom til stedet, så han opp og sa til ham: Sakkeus! skynd deg og stig ned! for i dag skal jeg bli i ditt hus. Og han skynte seg og steg ned, og tok imot ham med glede.

Sakkeus var en overtolder. Han hadde hørt meget om Jesus, og han hadde nok sett atskillig, alle tollere og syndere holt seg nær til Jesus, og Jesus tok imot dem, og mange av disse tollerne var blitt

komme til dem; det er denne historien om Sakkeus et levende bevis på.

Sakkeus tar imot Jesus med glede. Han er så glad at han sier umiddelbart at halvdelen av mitt gods gir jeg til de fattige, og har jeg presset penger ut av noen gir jeg ham det firdobbelig igjen. Det er ikke sikkert Sakkeus hadde gjort det, vi vet ikke om Sakkeus hadde presset penger ut av noen, men han sier om han hadde gjort det, om noen kunne påvise en urett hos Sakkeus, skulle han fire ganger betale det tilbake, og gjøre det med stor glede, og helt umiddelbart gir han halvparten av det han eier til de fattige. Du hører at det er en lykkelig mann som taler. Hva er det som gjør han så glad?

Jo, det svarer Jesus på, han sier til folket: i dag er frelse blitt dette hus til del. Det er i sannhet glede når Jesus kommer. Med Jesus kommer syndenes forlæstelse, med Jesus kommer at alt som vi har gjort og forbrukt blir ordnet opp, den som tar imot Jesus har ingen fortid, og det vil jeg gjerne at du skal merke deg du som hører dette. Du har kanskje en stygg fortid, og det er meget rusk hos deg, jeg vil gjerne at du skal høre at kommer Jesus til deg og tar hva du har forbrukt, alt hva du har syndet og gjort Gud imot, det er du frelst fra når Jesus kommer, frelst fra ditt liv, fra dine gjerninger, fra hele din fortid. Gud sier til alle som tar imot frelsen: Dine synder kommer jeg ikke ihu!

Hvor er de hen da? når Gud ikke kommer dem ihu, ja, hvor er de hen da? **De er borte.** Du kommer aldri mer til å bli spurt etter det. En eldre troende mann lå tor døden, og det spørsmålet kom til ham: Hvor er dine synder? Men han fikk svaret umiddelbart fra Herren: De eksisterer ikke mere, de fins ikke mere, jeg har tatt dem bort, jeg har glemt dem, jeg har skjult dem. Når vi ikke selv skjuler våre synder, men tvert om bekjenner dem, da blir de skjult, prøver vi selv skjule dem,

blir de åpenbaret, det nytter ikke å dra seg unna, og det nytter så visst ikke å prøve bortforklare noen ting, og aller minst nytter det å unskynde noen ting. Det kan være nokså forklarlig hvordan menneskene havner i synd, og psykologisk er det ganske lett å forklare hvordan menneskene er blitt som de er, men husk på at ingen psykologisk forklaring er noen unskyldning, og en forklaring må du aldri bruke som unskyldning. Du står for Guds ansikt dømt og ansvarlig for hva du har forbrutt, og det er ikke noe du kan gjøre for å redde deg ut fra det du har syndet og det du står skyldig overfor Gud. Der står du, og som sagt, du kan intet gjøre for å redde deg ut av det.

Men her kommer Jesus. Han kom for å frelse deg, og han har fullbragt soning for alle dine synder, og nå kommer han til deg i et budskap som han kom til Sakkeus og sa: Sakkeus, skynd deg og stig ned, for idag skal jeg bli i ditt hus, så er det nettopp det samme Jesus sier til oss gjennom evangeliet. I dag kommer jeg til deg, jeg har sonet dine synder og nå kommer jeg fordi alt jeg har gjort for deg skal bli deg til del, og derfor er det jeg taler til deg i dag. Jesus sier jeg skal bli også i ditt hus, og tar du imot Jesus, så har du det løfte for deg selv og for alle dine at frelse er blitt dette hus til del. Fra det øieblikk du mottar dette, har du ingen fortid, fra det øieblikk er din synd skjult, sier Guds ord. Salig er den hvis synd er skjult, hvis overtredelser er forlatt, salig er det menneske Herren ikke tilregner misgjerning. Jeg bekjente min synd for deg, jeg skjulte ikke min skyld, og du tok bort min synd, sier Guds ord.

Dette er Herrens budskap til deg i dag, dette kan du lære av Jesu møte med Sakkeus, slik møter han meg og deg i dag. Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Frelst ved hans liv

«For so sant me, då me var Guds fiendar, vart forlikte med han ved døden åt Son hans, so skal me no som me er forlikte, so mykje meir verta frelste ved hans liv»(Rom.5,10).

Det finst vel og i dag mange som spør i det stille: Korleis skal eg verta frelst? Kva skal til for å få eit godt samvit og fred med Gud? og liknande spørsmål. For deg som spør slik er det mykje viktig kvar du finn svar på slike avgjerande spørsmål.

Mange menneske seier det slik: Dette med frelse og livet som kjem får dei kristne stridast om. Livet er vanskeleg nok, om ein ikkje også skal ha dette å stridast med, vi vil ha fred.

Men Bibelen seier at ein dag vil alle menneske stå framfor frelse eller fortapping, ingen kjem utanom det. «Det er så laga at menneske lyt døy ein gong, og sidan kjem dom»(Hebr.9,27). «Difor, som den Heilage Ande seier: I dag om du høyrer hans røyst, so forherd ikkje hjarta dykkar -» Det er når Ordet lyder og Heilag Anden talar og overbevisar at menneske kan møta dom og frelse. Var det ikkje slik trong me ingen Bibel eller profetord.

Det var og er svert når profeten må tala til folket og seia: «Høyr og høyr, men håtta ikkje! Sjå og sjå, men skyna ikkje. Gjer hjarta på dette folket hart, gjer øyro døvhøyre og klin augo att, so det ikkje ser med augo eller høyrer med øyro eller skynar med hjarta, og vender om og vert lækt».(Esa.6,9-10)

Her ser vi korleis det går når folket ikkje ville lata seg leia av Guds ord til fred og frelse, men forherdar seg mot Gud og hans ord. Dei tenkte sine eigne tankar og gjekk sine eigne vegar. Det fekk ein dårleg ende den gongen, og gjer det same i dag, til eit hart, ulækt og forherda hjarta, så Gud til slutt sender ei kraftig vilfaring så dei trur løgna. Den skare som dette ordet høver på, den er stor også i vår tid. «All vår kunst og visdoms vei, all vår gjerning duger ei, Vil mann vei til himlen

vite da må verden ut av sinne», song dei gamle som gjekk vegen før oss.

Når Herren forkynner at vi blir frelst ved hans liv, skulle vitru at mange ville gjera bruk av det. Nei, både Skrifta og erfaringa viser noko ganske anna. Me ser av Skrifta at det måtte lys frå himlen til for å slå Paulus til jorda, før Gud kunne få frelsa han. Det blei forlite overfor Gud alt det gode han hadde gjort og ville vera. Alt hans eige kunne ikkje gjera han rettferdig for Gud. Skal me bli frelst må det sanne ljoset få skina inn i hjarta til dom og frelse, hjå kvar ein av oss menneske.

Den tida eg sjølv var ukjend med nådelivet i Jesus Kristus kunne eg ikkje skyna folk som ikkje fekk det til å tru. Ein gong tala eg med ein som sa at han ikkje fekk det til å tru. Eg spurde om han hadde bekjent si synd for Gud og ordna opp med menneske. Han svara at alt dette var ordna så langt som det gjekk an. Eg svara så at då var det berre å tru, for har du gjort alt dette så kan du skyna det er i orden hjå Gud. Den dagen fekk mi sjølvlagda tru til rettferd ein kraftig knekk, og eg lærde noko eg ikkje hadde skyna før, for han kom ikkje til trua. Først tenkte eg som så: Du lyt ta det alvorlegare med liv og lære, om du skal kunna hjelpe nokon fram til tru og frelse. Og i staden for eit steg opp, blei det eit steg lengre nedover. Den dagen kom også i mitt liv då eg måtte erkjenna: Du får det ikkje til. Eg leita i nytt og gamalt av synd mot Gud, og kava som ein druknande som ikkje kan symja, til det lydde eit fortapt, min munn tagna, eg var skuldig til døden, mitt liv var dødt og øydelagt.

Då var tida inne for Herrens Ande til å forkynna om ein annan sitt liv, ein som hadde levd eitt fullkome liv til mi frelse, ein som hadde bekjent all mi synd for Gud, sona og betalt all mi skuld for Gud med sine tårer og sitt eige dyre blod - Jesus Kristus. Kven kan tru og fatta dette - frelst av nåde ved hans offer og

hans liv for meg.

Eg kunne aldri forlika Gud, ikkje med anger, tårer, bøner eller gode gjerningar. Ljoset frå den Heilage forterte det alt saman. Å, for ein salig dag då det blei ropa frå krossen: «Det er fullbragt...!»

Kva var det som var fullført? Forliket med Gud, ved døden åt Son hans. Gud syner oss sin kjærleik med di Kristus døydde for oss mens vi endå var syndarar. Faderen måtte finna eit anna menneske som kunne opna den døra eg hadde stengt ved mi synd, og vantru. Difor måtte Guds eigen Son ta på seg den oppgåva å bli menneske, bli eit menneske som Gud kunne ha hugnad i, og som kunne ta synda vår bort ved å ofra sitt liv og blod på krossen.

For menneske sin tanke og fornuft er dette den store därskapen. Men for ein fortapt syndetrell som er under Guds dom, er dette ein frelsande bodskap, ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur på Jesus. Ja, det er sjølve livet, freden, utløysinga og barnekåret. «Då tida var fullkommen sende Gud Son sin, fødd av ei kvinna, fødd under lova, so han skulle kjøpa dei frie som var under lova, so vi skulle få barneretten»(Galat.4,4). Å, for ein rikdom. Jesus har kjøpt barnerett for

kvar einaste menneske, same barnerett som Guds eigen Son hadde og har hjå Gud.

Kvífor er det så få menneske som vil ta imot og gjera seg bruk av denne barneretten? Det er berre ved han og hans liv vi kan bli frelst. Paulus talar om dette. Han var kjend på eigenrettferda sin veg som ingen annan, så legg øyra til det han seier, det gjeld både deg og meg. «Men eit naturleg menneske tek ikkje imot det som hører Guds Ande til, for det er han ein därskap, og han kan ikkje kjenna det, for det vert dømt åndeleg»(1.Kor.2,14). Vårt naturlege menneske set seg opp mot Ordet og Anden sin tale. Dette kallar Skrifta for vantru, som fører til døden. Så altfor mange går omkring i blinde, og ser berre gjerningane sin veg. Då leider du også andre inn på den veien.

Du soi i les dette, kva for ein veg går du på? Kva er ditt liv, din fred, di rettferd? «Takk, Fader, at du var så god mot Adams falne ætt! Du frelste oss ved Lammets blod og gav oss barnerett. Deg priser nå hvert ándedrag, hvert sukk og hjerteslag! Guds Lam, for all den kval du led, takk, takk i evighet».

Odd Dyrøy

Er eg ein kristen og lever eg som ein kristen ?

Truleg finst det fleire enn me trur som stiller seg sjølv dette spørsmålet, og lir og strir med det. Er du ein av dei, du som les dette, strøymde nok angstn og gjennom hjarta ditt når du las overskrifta. Når du ser på deg sjølv, og slik du kjenner det i dine følelser, synest du der er så mykke som vitnar imot at du er ein kristen og lever som ein kristen. Du kjenner på vondt tankar og lyster, kjenner deg uåndeleg, lid av mangel på alvor, er plaga av lettsinn, kjenner deg kald og überørt av Guds ord og andres nød o.s.v. Då melder det seg spørsmålet om du er ein kristen og lever som ein kristen.

Koleis er så ein rett kristen her i verda?

Bibelen fortel at ein kristen er ein person med dobbelnatur - two ulike naturar i ein og same person. Du har vel møtt slike menneske som har two ulike naturdrag som kjem til syne kvar sin gong. Dei har t.d. arva eit stolt og hardt gemytt frå far og ei mild og mjuk natur frå mor, og så kjem disse ulike naturdrag fram i ulike situasjonar og til ulike tider. På same måten har også eit Guds barn arva den syndige menneskelege natur og sinn frå sine jordiske foreldre ved fødselen, og fenge del i Guds natur og Jesu Kristi sinnelag ved den nye fødsel. (2.Pet

1,4). Så sant du er frelst og lever i trua på Jesus, har du både den jordiske sitt bilet og natur og den himmelske (Jesus) sitt bilet og natur.(1.Kor.15,47-49). Paulus vitnar i Rom.8,22-fg.: «For eg har mi gleda i Guds lov etter mitt indre menneske, men i lemene mine ser eg ei onnor lov, som strider mot lova i hugen min og gjer meg til ein fange under syndelova, den som er i lemene mine. Etter Skrifta ser me då at så lenge eit Guds barn er her i verda, i sin Jordiske lekam, er han både ein syndar og eit Guds barn, både urein og rein, både urettferdig og rettferdig, vond og god, alt etter kva du ser på. I ditt sinn og din medfødde natur finn du synd, ureinskap, urettferd, og alt anna vondt som høyrer synda til. Men di gjenfødde ånd og det sinn som lever i trua på Jesus, er reint og rettferdig, utan flekk og lyte, som Jesus er det. Den har si lyst i Guds lov, og kan ikkje synda for den er født av Gud, seier (1.Johs.3,9). Alt dette er du avdi du lever i Jesus, i trua på Jesus og hans verk for deg.

Er du ein kristen, så har du erfaring av denne din dobbelt-natur, at kjøtet står imot Anden og Anden imot kjøtet, at kjøtet trår etter det som høyrer kjøtet, synda og verda til og at Anden trår etter det som høyrer Anden og livet i Gud til. Når du ser og kjänner på synd, vond lyst, ureine og urettferdige tankar, lettsinn, mangel på alvor, kulde og liksesæla, ser alt mangelfullt og ugjort, då lid og syrgjer ditt nye menneske og gjenfødde ånd og lengtar og stundar etter å koma bort frå dette vonde og hungrar og lengtar etter det som er reint og rett.

Til andre tider når du får sjå inn i evangeliet, ser du kva Jesus er for deg og hjarta vert styrkt ved nåden, då misser det vonde si makt, og kjærleik, gleda og fred, langmod, godeleik og eit tilgivande sinn kjem inn i hjarta saman med Jesus og ordet om han.

Denne erfaring er ein ugjenfødd kristen - det vil seia ein som lever og bekjenner seg som ein kristen utan å vera fødd påny - iramand for. Er du av dei så forstår du ikkje dette om two naturar, du vil protestera mot og fornekta ei slik læra. Arsaka er då at du har ikkje meir enn ein natur, nemleg den menneskelege natur - som også kan kleda seg i kleda seg i kristeleg namn og dragt og vera med i kristen teneste.

Ein kristens forhold til lova

Apostelen sa: «**Eg har mi gleda i Guds lov, etter mitt indre menneske».**

Det finst dei som meiner dei elskar Gud, men hatar lova. Det let seg ikkje gjera, for Gud og lova dei er eitt. Den som hatar lova, han hatar også Gud, og den som elskar Gud, han elskar også lova. Nord-sletten syng: «Du lov, jeg har deg kjær, for Jesus deg oppfyllte, da han på korset her betalte det jeg skyldte».

Fo deg som ikkje er frelst så er lova domaren din, som alltid minner deg om syndene dine, at du er skuldig, om feila dine, om straffa og din fortapte tilstand. Lova kjem alltid med krav til deg som er over evne, seier at du må nå lenger, dømer det du gjer som udugleg. For deg er lova ein slavedrivar som aldri er fornøgd, og blir alltid frykta og hata. Det vil seia om du ikkje er så forblinda som farisæaren som trudde han oppfyllte lova. Det finst dei også i vår tid.

Men er du frelst, så elskar du lova avdi den lærde deg sanninga å kjenna, at du er skyldig, dømd og fortapt. Lova dreiv deg til Jesus, der du fekk sjå at Jesus kjøpte deg fri frå lova ved å oppfylla den i din stad, fri frå synda, skulda og domen. I Kristus Jesus er du ikke skuldig lova noko, der er inga fordøming for dei som er i Jesus Kristus. (Rom.8,1-fg.)

Dernest så er du samd med lova sin dom over det vonde som bur i deg. Lova er Andens reidskap til å visa deg synda som bur i deg, til å døma og døda det gamle menneske hjå deg, så du skal leva i nåden. Anden tuktar deg ved lova så du ikkje skal bli fordømd saman med verda.

For det tredje så er lova rettesnor for ditt nye menneske. Den viser deg korleis Gud er, og korleis han vil at hans barn skal vera og leva, viser Guds veg og vilje i det som møter deg i livet. Nokre er redd og vil forneka lova som rettesnor for ein kristen, for dei trur det vil føra til treldom, men det er ein fårelig avveg som er i strid med Skrifta. Gud gjer ikkje skilnad på folk, lova og Guds vilje er den same for alle. Det er berre den skilnad at Guds barn lever ikkje under lova sine krav, lova sin dom oglova si makt, for det har Jesus teke på seg og ordna i vår stad. Du har eit hjarta som er av sanninga og vil gjerne leva slik Gud vil, og det er årsaka til at du elskar lova også når ho tuktar og dømer deg. I lova er speglen der du ser ditt

naturlege andlet - det naturlege menneske - i forhold til Gud. Men i samvitet er du fri, for Jesus har teke skulda og domen bort, og du lever i han og han i deg.

Ein kristens liv

Det blir også tvosidig så lenge du bur i denne hytta - lekamen. Du lid under dette at kjøtet si lyst og kjøtet sin lengsel dreg ein veg, medan Anden og ditt nye menneskes lyst og lengsel dreg ein annan veg, så der alltid blir kamp og strid. Du syrger og er misnøgd med deg sjølv, men er glad i og fornøgd med Jesus. Du er fattig, du er ingen ting, kan ingen ting og maktar ingen ting i eller av deg sjølv, men vender du deg til Jesus og evangeliet så er du rik, då gjer du mange rike og då maktar du alt i han. Ser du på deg sjølv og dine kjensler, kjem du i tivil og frykt, men ser du hen til Jesus og ordet hans blir du frimodig i han og hans blod. Ser du på deg sjølv, må du seia med brura i Høgsongen: «Jeg er sort - men yndig» - svart i deg sjølv, men yndig i Jesus og i Guds augo. Og slik kan du sjølv halda fram, så vil du finna mange og ulike slektstrekks fra dine two fedre Adam og Jesus Kristus.

Den same kampen møter du også i ditt jordiske liv og gjerning i trua på Jesus. Møter du urett, vil ditt naturlege menneske bli sint og forsvare seg, tenkja på gjengjeld, medan det nye menneske lid, tilgjev og overlet det til Gud. Kven som vinn, anten kjøtet eller Anden, det avgjer

om du skal veksa i nåde og kjenskap til Jesus eller lida skade på nådelivet. Har du lova ein ting og det kjem noko i vegen som gjer det vanskeleg å halda, då seier kjøtet at det er nå ikkje så fårelig om du set det ut litt, men Anden og ditt nye menneske seier at det du har lova, det må du også halda. Kven pleie vinna hjå deg? Her trur eg dei gamle var komne lenger enn me som lever i dag. Då sat gjerne ein skomaker eller ei syerske opp til langt på natt, for å få ferdig det dei hadde lova til neste dag. Kom ihug ordet som seier: «Den som lever etter kjøtet skal døy, men den som døyder gjerningane og lekamen ved Anden, han skal leva»(Rom.8.kap.)

Guds ord forkynner: Til fridom har Kristus frigjort dykk, bruk berre ikkje fridomen til høve for kjøtet». Det lærer også at evangeliet frigjer samvitet frå døde gjerningar til å tena den levande Gud, så du ikke skal tena synda lenger, men stilla lemene fram til våpen for rettferda. Såleis lyt de og rekna dykk døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus. Så lat då ikke synda få ráda i den døydelege lekamen dykkar så de lyder lystene hans! Bjod ikke heller lemene dykkar fram å synda til våpen for urettferda, men bjod dykk sjølve fram å Gud til våpen for rettferda. For synda skal ikke få ráda over dykk, **de er ikke under lova, men under nåden.** Rom.6,11-14.

Amund Lid

Under de signende hender

AV JOHS. BRANDZEG

Og Jesus førte dem ut mot Betania og oppløftet sine hender og velsignet dem
Luk. 24,50.

Herren hadde gitt Aron og hans sønner befaling om at de skulle løfte sine hender over folket og si: «Herren velsigne deg og bevare deg. Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig. Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred.»

Når den gamle israelittiske menighet hadde vært samlet i Tabernaklet eller i Templets helligdom eller i de små syna-

goger, skulle de til slutt få stille seg inn under de signende hender. Under dem skulle de få leve. Der skulle de få gråte ut sin kvide, og der skulle de få fryde seg i sin lykke. Der skulle de få arbeide og hvile, leve og dø. Under de signende hender. Det var dere lykke.

Men størst var det for dem å se de signende hender på den store forsoningsdag. Når ypperstepresten hadde vært inne i det aller helligste og hadde brakt offerblodet til nådestolen for alt folkets synd, og så kom ut igjen av

helligdommen til den store ventende menighet og løftet sine hender over dem og velsignet dem, da var hele Israel glade. Da visste de at synden var sonet. Offeret var brakt og Gud hadde godkjent det. Nå kunne Israel gå glade hjem.

Da Jesus hadde vært inne ved offeralteret på Golgata og brukt det store, fullgyldige offer for synden gang for alle, og da dødens og gravens lenker lå brutt for hans føtter etter hans seierrike oppstandelse fra de døde, da førte han sine disipler utenfor byen og velsignet dem, idet han løftet sine hender over dem. De velsigmende hender var det siste. Det var hans avskjedshilsen og hans avskjeds-gave. Under de signende hender skulle de gå ut i all verden. Under dem skulle de kjempe og - seire.

A få leve under de signende hender er også den nye pakts Israels lykke. Bibelen har mange navn på de troende. Et av de skjønneste er det navn Jesus en gang brukte: «I min Herres velsignede.» Velsignet av Jesus. Hvilken rikdom. Hvilken nåde.

Bor du under de signende hender? Om du ikke gjør det, så flytt dog der inn nå. «Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut.»

Ville du spørre meg om hvorfor det er så godt å bo under de signende hender, da har jeg meget jeg vil svare deg, fordi det er min store lykke at jeg får bo der. Det første jeg vil nevne er at **de signende hender er naglemerket**. Når jeg ser opp i dem, forteller de meg om det som skjedde da Jesus døde for meg. Der leser jeg ... synders fullelse. Skyldbrevet som var meg imot, naglet han til korset. Under de signende hender er jeg frelst.

Der bodde en gang en liten småjente som het Rut sammen med sin mor. Moren var enke, og syntes ikke hun hadde annet å leve for enn sin lille pike. De to holdt også så usigelig av hverandre. De delte alt, sorg og glede, skuffelser og håp. Hver aften satt mor ved Ruts seng og ba aftenbønnen. Og var det noe som lå og tyngte den lille samvittig-

heten var det godt å få gråte ut hos mor, og sammen med henne be Gud om tilgivelse.

Så hentet det at mor ble syk. Sykdommen tok til, og hun måtte flyttes inn på et rom for seg selv. En sykepleierske kom og stelte henne, og lille Rut fikk ikke komme inn til mor. Det var den verste straf Rut noensinne hadde fått. Tenk ikke se mor hele dagen. Men verst var det om kvelden, når stolen til mor sto tom.

En kveld fikk Rut slett ikke sove. Det var noe hun hadde gjort på skolen den dagen som tyngte den lille samvittigheten. Hun lå og kastet seg i sengen, og sønnen var så langt, langt borte. Da fant Rut på hva hun ville gjøre. Hun sto opp, gikk bort i skolevesken sin og fant fram den lille tavlen og forsøkte ved hjelp av streker og de bokstaver hun hadde lært, å skrive ned det som lå der og plaget. Så tok hun tavlen under armen og gikk ut på den kalde gangen og banket forsiktig på mors dør. Det var så svakt at hun var redd mor kanskje ikke hørte. Men hun hørte nok. (Du er kanskje redd Gud ikke hører deg når du banker på din himmelske fars dør. Men frykt ikke. Himlenes himler gjenlyder av Guds barnets svakeste banken på Guds nådedør). Og ut kom sykepleiersken og spurte hva det var. «Vil du gi mor den,» hvisket Rut og rakte søster tavlen. Døren ble forsiktig lukket igjen og utenfor sto lille Rut og ventet.

Det varte ikke lenge så lød der et knepp i døren, og ut kom søster med tavlen. Hun rakte den til Rut med et smil. Hun grep den med begge hender, snudde den i hånden og nikket til søster. «Vil du hilse mor og si tusen takk. Det var det jeg visste, nå står det ingenting.» Strålende sprang hun inn og la seg igjen. Nå varte det ikke lenge før hun sovnet, med en ren tavle under hodeputen. Mors feberhete hånd hadde strøket ut alt som sto der.

Hva står det mon på din tavle? Meget som gjør deg redd og urolig? Det dømmer og gir deg aldri fred. Hør: send ditt livs tavle inn under de singende hender, så den kan bli ren. Jesu Kristi blod renser fra all synd. En herlig sannhet for det

dømte hjerte.

En synder der er kommet inn under de signende hender med alt sitt, er salig. Der tilgis overtredelser, der renses fra all urettferdighet. Og du er frelst. Derfor venn, der er plass for deg også der.

Men det er ikke bare det som gjør det så godt å bo der. Jeg nevner for det annet at der er du så trygg, for **de signende hender er så sterke**. Ingen skal rive deg ut av min hånd, sa Jesus. De omgir deg som en mur. Forfra og bakfra har de omsluttet deg. De sier deg: vær frimodig, frykt ikke!

Under de signende hender er der ingen fordømmelse. Satan anklager, hjertet fordommer, men:

Gud for alle riker dømmer nå og sier
denne han er fri. han er todd i Jesu blod
Satan synd og dom må rømme,
hvem vil meg fordømme?

En saligere plass på jorden enn under de signende hender finnes ikke.

Og så går du og engstes for framtidens ukjente dager. Du spør med beven, kan jeg greie dette? Kan jeg bli der hele mitt liv? «Mon jeg kan nå det skjonne land, jeg som snubler gang på gang.» Fristelsene er sterke og kjødet er skrøpelig, og verden er farlig for en Jesu venn.

Da er det godt å få se opp i de signende hender og vite at de holder meg fast. «Jeg vil ingenlunde slippe deg og ingenlunde forlate deg,» sier Herren. Om stormen kommer og bølgene går høyt, aldri skal de makte å skylle deg bort fra ham.

En stormnatt i snøtykke gikk et av våre hurtigruteskip på grunn ved vår værharde kyst. Det ble vist stort sjømannsmot den natten. En ung styrmann sprang ut i brenningene for å feste en line på land. Tre ganger forsøkte han det før det lyktes. Ombord laget de en redningsstol, og ved hjelp av den skulle folkene føres over på land. Der var tre passasjerer ombord den natten, en norsk konsul og hans hustru og deres lille pike. Først gikk fruen i redningsstolen og ble firt over.

Det gikk godt. Siden kom konsulen. Han tok sin lille datter i armene sine og gikk i redningsstolen. Men da de var midt mellom båten og land, krenket båten over i de store bølger, og de to ble gjemt i en brotsjø. Da leste vi så vemodig i avisferatene: da redningsstolen igjen kom til syne, satt konsulen der - alene. Brotsjøen hadde skyllet barnet ut av armene hans. I hånden hadde han bare barneskoen igjen. Men hva var det, når barnet var borte?

Man taler meget om mors kjærlighet til barnet, og den er varm og sterkt. Men fars hjerte er også varmt når det banker for sin lille skatt. Du kan være sikker at han holdt det han kunne, men brotsjøen var sterkere. Det er salig å vite at der ikke skal komme en brotsjø som skal kunne skylle meg ut av de signende hender. De holder. Ikke engang døden skal kunne rive oss bort. Vi hviler tryggere enn barnet i fars armer. Vi hviler i sterke naglemerkede hender.

Men jeg må nevne mer. Det er ikke bare det som jeg hittil har nevnt som gjør at jeg elsker de signende hender. **De er også så ømme**. Ømmere enn mors. Legges de på det blødende sår, er det som balsam. De tørrer den varmeste tåre, leger det såreste sinn. Under dem hviskes det så mildt ordet om Jesus, synderes venn.

Jesus har øye til engstede hjerter, forsøter med glede de bitreste smerten.

Og synes du de signende hender legges hårdt på deg, synes du de tar fra deg det kjæreste du har og synes du at de skjærer dypt, så glem ikke at det er signende hender som handler med deg. De vet best hva der tjener til din fred. De sårer for å lege. De river ned for å reise opp. Hva de tar, tar de for å velsigne, og hva de gir, gir de for å velsigne. Hva de hendene bringer deg, er aldri annet enn velsignelse.

Under dem tar det meningsløse mening, og det uforståelige innhold. Der vil

du også se og ane litt av hva det vil si at din Gud er kjærlighet.

Der bodde to gamle, lykkelige mennesker i en liten villa utenfor Oslo. Prøvet var de som få, men hellige var de og overgitt i Guds vilje. Nå var de gamle, og hadde alltid meget å fortelle om Guds kjærlighet.

En dag reiste de sammen til byen for å kjøpe et stykke blå silke og gul silketråd. Konen ville brodere en vimpel som de skulle ha til flaggstangen ute mellom steinene i haven. På vimpelen skulle stå ordene: Gud er kjærlighet.

En lørdagskveld var vimpelen ferdig. Neste dag skulle den til topps som et vitnesbyrd om deres Gud. Da konen sto og strøk vimpelen, ble hun uvel. Den natten fikk hun slag, lå noen dager og fikk så hjemlov. Det ble så tungt for den gamle bryggearbeideren. Han syntes han trengte mor enda en stund.

Men på begravelsesdagen, da de kom hjem fra kirkegården, gikk den gamle ut i haven og heiste en vimpel til topps. Og så vaitet det over det lille hjem dag og natt: Gud er kjærlighet.

Når sønnenvinden smøg seg lun og varm om hushjørnet og lovte vår og sol, vaitet den over huset. Og når nordenvinden for isnende kald over egenen og folk flest knappet frakken godt igjen for å holde kulden ute, vaitet den der likedan: Gud er kjærlighet.

Slik får den kjenne det som bor under de signende hender. Og en dag skal vi hjemme i saligheten hos Gud få takke ham for hva han ga og hva han tok. Lovsangen skal aldri ta ende, når vi i ulykkelig fryd får se de signende, naglemerkede, sterke, men ømme hender.

Men ennå ett må jeg nevne, fordi jeg har sett det litt i mitt eget liv og ennå mer hos andre: **Under de signende hender blir det lille jeg har, nok.**

Slik har det vært i det rent ytre. Hvor mange en humør kan ikke fortelle litt om hvor maten ble drøy, da det lille hun hadde den dag ble lagt der. Eller når du fikk din lille ukelønn. Det var så meget som skulle til til alle dine. Det er virkelig

forunderlig at det er blitt nok inntil i dag. Men det skjedde noe med det da du la det under de signende hender. Der er Guds dryggsel.

Det er ikke bare enken i Sarepta som har fått oppleve at melkekrukken ikke ble tom og at oljekruset ikke manglet olje. Det er heller ikke bare i ørkenen de fikk se at noen små fisker og fem brød ble nok til de mange. Herren gjør undere ennå. Under de signende hender blir det lille du har nok. Ha tro til Gud. Han svikter aldri sine.

Slik er det også med det lille du forsøker å gjøre for Gud. Du synes det er så lite, så ubetydelig, ja i grunnen ingenting. Du blir motløs, du trodde du var en unyttig tjener. Men du glemte de signende hender, du glemte underet.

Der la David slyngen sin og de glatte steiner fra bekken, og det ble nok til å felle kjempen. Der la enken sin skjerv hingang i tempekkisten, og det ubetydelige i verdens øyne ble til stor velsignelse. Der raktes et beger kaldt vann, og det skal ikke være uten sin lønn. En dag skal du få se det.

Vår Gud er underets Gud. Det som er ringe og ubetydelig i verdens øyne, det har Gud utvalt seg for å gjøre det store til skamme. Gjør din gjerning for Gud i troskap i det små, og regn med de signende hender.

Gud regner med deg. Hva han har gitt deg, det skal du legge ned for ham og la ham bruke det. For Gud har bruk for nettopp det han har gitt deg. Trengte han noe mer og større, så hadde han gitt det. Han gir aldri for lite.

Er det salig å få leve under de signende hender, så skal det bli **salig å få dø der.** Da er de ikke lenger rakt ut over meg. Da bærer de meg gjennom dødsdalen hjem til Gud. De hendene slipper ikke.

Så sovner jeg trygt i ditt hellige navn: du våker til natten ender.

Når morgenens stiger, så er jeg i havn og fedrelandet gjenkjennes. Da kysser jeg med ulykkelig fryd de naglemerkede hender.

Jesus Kristus

Dette navnet er et kjent navn i Norge, men mange mennesker bryr seg ikke om dette navnet, og langt mindre om hva dette navn betyr og forteller oss. Men dette navn er verdens største og betydeligste navn, og bringer oss den største nyhet som noen gang er forkjent blant menneskene.

Jesus betyr frelser, og å komme i forbindelse med han er det største som noen gang kan hende et menneske. Jeg har levet i troen på han og samfunnet med ham i 65 år, så jeg vet hva jeg snakker om og skriver om.

For å komme i forbindelse med ham, må du få se din synd, for ingen har behov for frelse uten at de ser sin synd. Når menneskene går så rolige som de gjør, så er det fordi de ikke ser sin synd og sin fortapte tilstand. Om du fikk se hva Guds ord sier om vår synd og tro det, da ville også du få behov for en frelser.

Guds ord sier at alle mennesker er syndere og fattes Guds ære, og at ingen er rettferdig, enn ikke en. Blir ikke dette en levende sannhet for deg, da blir du ikke frelst, for Jesus kom ikke for å frelse rettferdige, men syndere, for å søke etter fortapte for å frelse dem.

Men mange av dem som ser sin synd og ble frelst ved troen på Jesus, de ser ikke hva navnet Kristus betyr, derfor går de som i en tåkedis uten å bli frigjort i sin ånd. De kjenner på at det er noe som mangler, og det de mangler er synet på Kristus og den gjerning han har gjort for deg, og gjør hver eneste dag, også i dag.

Og i evighet hos Gud, i tilbedelse og takk, i tjeneste dag og natt i hans tempel, skal jeg få frydes under de signende hender.

Fra «Gjennom ild»

Han er vår broder ved Guds side og vår talsmann hos Faderen, som viser seg for vår skyld, taler vår sak og ber for oss. I Johs. første brev står det: Som han er, så er også vi i denne verden. Faderen ser på Jesus, og ser oss gjennom ham rettferdige, rene og fullkommen som han er, og det ennå mens vi lever her i verden som frelest syndere. I sangboken nr. 222 står det: «Ren og rettferdig, himmelen verdig, er jeg i verdens frelsere nu».

Dette er Jesus sin gjerning i dag som vår ypperst prest, derfor har han fått navnet Kristus, som betyr den salvede, den som er utvalt og salvet av Gud til denne frelsergjerning.

Går dette opp for deg, får du se hva som er deg gitt i Kristus, da vil du bli frigjort i din ånd. Det er fordi du ikke ser dette at du lever i en tåkedis og ser ikke hele sannheten. Måtte dette få være med å vække deg til å søke og få se hele sannheten om Jesus Kristus vår frelser.

Det som mest forkynnes er hva Jesus gjorde da han var her på jorden, og det er verdens største gjerning som er gjort, for da frelest han oss og betalte hele verdens synd. Hvem kan begripe en slik gjerning og en slik sannhet når der ikke finnes en eneste rettferdig? Det er den Hellige And gjennom Guds ord som kan åpenbare dette for oss.

Men den gjerning han nu gjør, er den befaling han gav sine disipler om å gå ut i all verden og gjøre alle mennesker til mine disipler, og jeg som har fått all makt i himmelen og på jorda skal være med dere alle dager. Dette arbeidet foregår nå for fullt, forat huset skal bli fullt. Måtte det ikke hende deg som leser dette at du skal tape din plass.

Hilsen fra Ole Rolfsnes.

P.S.

Rolfsens skriver at han tror dette blir det siste stykke han skriver i bladet. Han er nå så gammel at han ikke orker mer. Han takker for det gode samarbeidet, og sier at han venter på at Herren skal hente ham hjem til seg, og ønsker at vi skal møtes i himmelen når striden er slutt.

Og vi, dine venner, og alle lesere av Lov og Evangelium vil takke deg for alle de friske hilsener fra Guds ord du har gitt oss. Du har vært en trofast og flittig budbærer som vi har lest med glede, til du er langt ute i støvets år. Du har vist oss at i Guds rike er der ingen pensjonsalder, at kallet fra Herren varer livet ut så langt

Herren gir nåde og helse.

Men så venter der en hviledagshelg for Guds folk, og der vil Herren lønne sine trofaste tjenere.

Og jeg, som redaktør, vil få takke deg for all den hjelp du har gitt meg med bladet. Du har vært en av mine beste og mest trofaste medarbeidere, et eksempel til etterfølgelse for oss andre som Gud har kalt til medarbeidere i sin gjerning. Hjertelig takk! Og så har vi den tro til Gud at vi skal møte deg igjen i Guds frydebolig hjemme hos Herren.

A.L.

Jesu omsorg for sine

AV LUDVIG HOPE

I det bilet det tok til å dagast, sto Jesus med ein gong på stranda, men lærersveinane visste ikkje at det var han. Jesus seier til dei: De har vel ikkje noko å eta, born? Nei, svara dei. (Johs.21,4-5).

I tida omkring den påskehelga då Jesus døde og sto opp att, kan ein likna Jesu lærersveinar med ein saueflokk som sundriven og skremd spring undan for rovdyr.

Skamfulle og redd delte dei seg opp i småflokkar. Ein går her og ein annan der utan meinings og mål. Som skodda og snøkave får oss til å gå i ring, so går no Jesu vene og veit ikkje kvar dei skal ta veggen.

Dei hadde ein gong sagt farvel til heim og livsyrke, og i tiltru til Jesus hadde dei gitt seg heilt under han. I motgang og spott gjekk dei rundt millom folket og kunngjorde ordet om Guds rike som no skulle byggjast av Jesus, heimsens frelsar.

Og no var han borte! - Han hadde anda ut på eit kors og låg gøynd i ei grav, og grava var segla med Romas innsegl og vakta av soldatar frå heimsens største stormakt.

Den siste von var slokt. Han som dei hadde sett si lit til og trutt fullt og fast at han skulle løysa ut Israels-folket, han var ikkje meir, og motmennene deira hadde fått rett. Sume ruslar etter vegane og sukkar: «Me vona at han var den som skulle løysa ut Israel» (Luk.24,21), og andre finn fram att båtar, årer og gamle fiskegreier so dei kan få noko å leva av. Men nei, heller ikkje det lukkast.

Det er underleg korleis det er ei lov i livet at ei ulukka kjem skjeldan áleine. Jesus er borte. Framtida er stengt. Ingen ting å leva av. Ikke ein fisk å få, ikkje ein gong for gamle, røynde fiskarar.

At Jesus hadde sagt at han kom til å reisa seg or si grav og ville møta dei i Galilea, det kunne dei sjølv sagt ikkje forstå og hadde difor heller ikkje lagt det på minne. Alt det som ligg utanfor det me tenker og anar, det går me so lett forbi. Me gløymer det.

Å møta slike tider for ærlege menneske, det har meir på seg enn folk flest forstår. - Sjá på desse armingane korleis dei går der som vengjeskotne fuglar, sjeleleg og ándeleg forkomne, utan framtid og utan von både for dette og det

komande liv.

Men me som lever no, me ser i alt dette mørke eit klårt lys. Dei såg det ikkje, men me ser det. Me ser at desse armingane som har vore utrugne, som har nekta han og gløymt det han hadde sagt opp att og opp att, desse som gjekk ifrå han då det røynde mest på, desse som svor på at dei korkje kjende han eller hadde noko med han å gjera, desse som nekta å tru eit ord av det dei høyrdde om han dersom dei ikkje fekk stikka fingrane i såra hans og handa i sida, - desse går Jesus rundt og leitar opp og finn, ein her og ein der.

Han møter dei på einslege vegar og går med dei kilometer etter kilometer. Han stig gjennom stengde dører, han syner dei sine sår, han møter dei med milde og gode ord og lyser sin fred over dei. Han finn Tomas, tivilaren, og bed han koma og stikka fingerar og hand i hans hender og sida, og tidleg ein morgon står han ved stranda og ropar utover sjøen som ei god mor til trøytte, slitne og svoltne born.

Ja, han har fått tak i mat til dei, han har funne ved og gjort opp eld, og no står frukosten ferdig. So ropar han dei til måltid, **han** den opreste og herleggjorde Jesus Kristus - og endå kan dei ikkje tru! So bed han dei om mat, han et mens dei står og ser på, og han bed dei ta i han: «Sjå hendene og føtene mine, at det er eg sjølv! Kjenn på meg og sjå! Ei ánd har då ikkje kjøt og bein som de ser at eg har» (Luk.24,39).

Han tek fram Guds ord og fortel dei kva Moses og profetane har sagt om han, og legg ut skriftene for dei. Soleis steller Jesus med sine tvilande, feilande og feige vener.

Kva synest du om dette? Eg kjenner meg djupt teken av slik grenselaus om-sorg og kjærleik.

Har Jesus slike vener **no**? Er her kristne **no** som liknar dess? Og: om her er, steller Jesus med slike kristne **no** som han gjorde då? Kva trur du om det?

Prøver me å få eit bilet av dei menneske i vår tid som vedkjenner seg kristen-namnet, so vil me, stort sett, finna to typar.

Den eine er dei som seier seg å vera komne fram til eit heilt sigrande kristenliv. Dei ferdast alltid i lys og gleda, i takk og pris og halleluja. Dei har kome forbi kamp og tvil og mørke. Ingen fiende kan vinna over dei, inga synd lista seg innpå dei og ingen pil såra dei. Bed dei, so er det alltid takk og lov. Aldri klage over nederlag, mistak og synd. Alt går som ei velbygd og godt smurd maskina. Ingen krok på vegen. Ingen storm og inga natt på havet.

No vil ikkje eg seja anten vondt eller godt om desse menneske. Eg berre minner om ei kjensgjerning som me alle kan gjera oss kjent med om me vil: desse ovenpå-kristne som alltid sigrar og aldri taper.

Men det var ikkje denne kristen-typa eg ville ta fram no. Det var den andre, som i mange måtar er heilt ulik den eg nettopp har nemnt.

Også desse siste vedkjenner seg å vera frelseste menneske og veit ikkje noko høgre enn å få leva **med** Kristus og **for** han. Dei veit ogso om dette livsens store under: å vera frelst og eiga Guds ánd som vitnar med deira ánd at dei er Guds barn. Får dei det same spørsmålet som Peter fekk, so ville dei svara: Herre, kven skulle me gå til utan til deg, du som har det evige livsens ord. Dei veit ikkje noko anna til frelse enn Jesus Kristus og han korsfesta

Men elles er dei i mange måtar like desse Jesu læresveinar som me møter rundt Jesu kors og grav. Dei sovnar so tidt der dei skulle vaka. Dei teier når dei skulle tala og talar når dei skulle teia. Dei har lite mot til å vedstá at dei er Jesu læresveinar når det røyner på, og soleis nektar dei han som førde dei over frå mørke til lys. Dei merkar at det vonde stig tram i tankar og hug, dei kjenner seg verdslege, uåndelege, turre og tome på alt som er av Gud. Ut frå sjeldsjupet stig det fram eigenkjærleik, misunning, æresykja, stormod, vonde lyster og attåt alt dette så tidt også ulyst til Gud, til hans ord, til bøn og kamp mot det vonde.

Så sárar dei seg sjølv, so sárar dei

andre, og so gjer dei Guds ånd sorg. So kjem tvil, uro i samvitet, mørke og «anfektelse». Jesus har kome bort for dei, og dei kan ikkje finna han att.

So står dei der som så mange har stått før: Troen vil svikte, og håpet vil vakle, solen er borte, i sjelen er natt.

Soleis har mange det, av dei som vedkjener seg å vera Jesu læresveinar. Men kva slags menneske er dette? Er dei kristne?

Desse ovanpå-kristne svarar: Å ja, kanskje, men dei får ikkje vera med når Jesus kjem og hentar sine. Då er det berre me som er åndsdøypte, åndsfylte og sigrande kristne som han tek med seg.

No, ein slik menneske-dom luktar stygt av sjølvgod fariseisme, og me har ingen grunn til å lata oss skremma av slikt. Spursmålet er kva Guds ord seier og korleis Kristus ser på slike menneske.

Det kan me seia for visst: Jesus har aldri snutt ryggen til sitt feilande, tvilande og motlause folk. Om mørke og natt gjei det rádlaust for oss å sjå han, so ser han oss. Om me ikkje forstår han, so forstår han oss. Om me ikkje kjenner han, so går han likevel jamsides med oss på vegen. Om me i redsla og mismot stengjer vår dør, so finn han vegen tvert gjennom den stengde døra inn til sine. Han aldri har sitt folk forlatt i noen nød og plage.

Soleis var han, og soleis er han.

Men dette er ikkje alt. Desse feige og motlause armingane som ikkje kunne vaka ein time med han i Getsemane, dei var og dei vart endå meir seinare Jesu beste menn. Og vil me sjå etter i Bibelen, so finn me so visst ikkje mange trøysteord til dei ovanpå-kristne. Den som trur om seg sjølv at han er rik, har nok av alt og treng ingen ting og ikkje veit at han er arm og ynkeleg, fattig og blind og naken, han vil Gud spy ut or sin munn (Openb. 3,15-18), om han ikkje vender om. Den rike viser han bort tomhendt, men den fattige fyller han opp med gode gåver.

Den som er blind for sin fatigdom, sin dårskap og si synd, han finn heller ikkje

fram til nåden. Den som aldri kjempar, vinn heller ingen siger. Den som ikkje treng leita etter Jesus saman med Maria og gråta ilag med Peter, kan heller ikkje gledast ved å få sjå frelsaren på nytt. I livet hjå dei som kjempar, er det rom for han som kom og ville reisa oppatt den nedbøygde og gjera hjarta hjå dei sundknuste levande.

Det er på denne vegen me lærer å kjenna kor veike me er og kor lite me duger når det røyner på. Men det er også på denne vegen me lærer å bøya oss, å skjemmast, å gråta over oss sjølv og for fullt alvor å ropa om nåde. Det er også på denne vegen Jesus Kristus går når han vil hjelpe sitt kjempande og vanmektige folk - og det er på denne vegen han gong etter gong let opp skriftene for oss og syner oss sine hender og si sida. Det er til slike han den dag i dag går inn til gjennom stengde dører, og skulle Peter saknast der også, så får han ei sers helsing: Hels brørne mine og Peter! Maria, gløym ikkje Peter!

So reis deg på nytt, du såre og motlause kristen! Reis deg frå tvil, frå tapte slag og skam. Reis deg frå slitne nerver og eitt uroleg hjarta. Jesus Kristus er din! Han er nok, ja, meir enn nok også for armingen. Han er nok for meg. Han er nok for deg. Og:

Kan jeg ei komme til deg med min seier
så kan jeg komme med mitt nederlag:
ti jeg jo vet at lækedom du eier
for hvert et sår jeg fikk på kampens dag.

Kan jeg ei se deg freidig inn i øjet
og glede meg uti din kjærlighet,
så kan jeg dok mitt hoved for deg bøie
og slå mitt blikk i angst for deg ned.

Kan jeg ei med den sterke troes hele
og fulle glede ile deg i favn,
så kan jeg stille for din fot nedknele
og under tårer kalle på ditt navn.

Ja, Gud vere takk, det kan me!

Fra «Det gjorde Gud».

Jesus min frelser –

1. Jesus min Frelser, Takk jeg er din,
ordet forkynner, at du er min.
Herlige sannhet i all min nød
at ifra korset fullbrakt det lød.
2. Da ble all synd all nød og all skam
sonet av Jesus. Se der Guds Lam.
Han uten synd i angst og ve
Lider og dør i synderes sted.
3. Soningens under tillagdes deg
Jesus deg innbyr. Kom nå til meg.
Hele Guds lov hvert bud og hvert krav
oppfylitte Jesus, til Guds behag.
4. Da er du fri rettferdig og ren.
Himmelens Gud på blodet nå ser
Slekten forsonet alle i en.
Salige trøst. Tenk, Gud er vår venn.
5. Prisen og æren tilkommer ham.
Herlige frelser, Jesus Guds Lam.
Snart får vi se ham slik som han er
Salige visshet, snart er vi der.

R. Brentøy